

da der ikke foreligger nogen Indstilling fra Finansudvalget angaaende denne Post, er der heller ikke noget for den ærede Ordfører at bemærke; men dette i sig selv fornuftige Raisonnement kan alligevel ikke berolige mig i den Henseende; thi Sagen er den, at den ærede Ordfører i sit Foredrag ved Finanslovens 1ste Behandling udtrykkelig varmt anbefalede at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse, idet han anbefalede at give en forhøjet Understøttelse til vore Opdragelsesanstalter og tage dette Spørgsmaal op, som nu i 10 Aar har henligget i Dødetilstand. Maaftte jeg her maa indstøde den Bemærkning, at den Omstændighed, at dette Spørgsmaal i en Række af 10 Aar har henligget upaaagtet, er et baade lærerigt og trist Billed om, i hvor ringe Grad Lovgivningsmagten i disse 10 Aar har haft Tid til at holde Dje med den sociale og økonomiske Udvikling, som er foregaaet i Befolkningen. Men naar altsaa den ærede Ordfører ved Finanslovens 1ste Behandling udtalte Ønske om en Understøttelse til disse Opdragelsesanstalter og endogsaa lagde Finansudvalget og Ministeren paa Sinde at stræbe hen til og undersøge, under hvilken Form og efter hvilke Regler en saadan Understøttelse skulde ydes, og naar saa endvidere den ærede Ordfører selv bliver Medlem af Finansudvalget og Ordfører for det paa dette Punkt, synes det mig, der var Grund til dog i det mindste at have faaet en lille Oplysning om, hvad det har tænkt, om det overhovedet har tænkt over Sagen og i bekræftende Fald, hvilket Resultat det er kommet til. Det er altsaa det, jeg gerne vilde bede den ærede Ordfører oplyse Tinget om, siden den højtærede Kultusminister sagde i sit Foredrag ved Finanslovens 1ste Behandling, at han i og for sig ansaa den Sum paa 8.800 Kr., som var opført paa Finanslovsforslaget for at være aldeles utilstrækkelig til det Djemed, hvortil den er opført. — Den højtærede Minister udtalte sin Tilslutning til de Ansøelser, som vare udtalte af den ærede fungerende Ordfører for dette Afsnit af Finansloven, og sagde endvidere, at han allerede havde gjort Skridt til, at man kunde faa lagt en Plan, hvor efter man kunde yde en regelmæssig og regelbunden Understøttelse til vore Opdragelsesanstalter. Denne Samstemning mellem den højtærede Minister og den ærede Ordfører maa sikkert have glædet alle Opdragelsesvenner her i Tinget, og jeg tror, at den har glædet Sagens Venner rundt omkring i Landet. Ikke desto mindre er denne Glæde blevet noget formørket, dels ved den ærede Ordførers Tavshed paa dette Punkt under

disse Dages Forhandlinger, dels derved, at den højtærede Minister i sit Foredrag ved Finanslovens 1ste Behandling kom med en Udtalelse om, at forinden en saadan Plan kunde iværksættes, var det nødvendigt, at visse Forhold vedrørende de legemlige abnormes og aandsvages Undervisning og Pleje blev forelagt Rigsdagen i Lovforslags- og Bevillingsform. Jeg er bange for, at hvis vi skulle vente til disse omfattende Forhold ere blevne forelagte i Lovforslags- og Bevillingsform, vil det blive for silde at yde den Hjælp, som der saa haardt trænges til. Saa bliver det ikke paa dette Aars Finansloov, at der bliver opført en Hjælp og næppe i det næste eller næstkommende Aar heller, og man kunde maaftte saa se Sagen skudt ud i en uvis Fremtid. Jeg ønsker fuldt vel, at Sagen bør tages under samlet Overvejelse, saa vi komme til en fast Plan for Undervisningen, og jeg beklager i og for sig aldeles ikke, at det vil tage Tid; men jeg vilde blot ønske, at man kunde enes om at yde en midlertidig Understøttelse til de smaa Opdragelsesanstalter, som trænge, og som have siddet i disse 10 Aar, i hvilke Rigsdag og Regering ikke har haft Tid til at have et Dje med disse Ting, og kæmpet for at holde sig oven Vandet, at de ikke skulde gaa til Grunde. Der er indkommet til Folketinget en Del Andragender fra saadanne smaa Opdragelsesanstalter. Jeg har selv efter Aftale med vedkommende Kredses Folketingsmand indbragt et Andragende fra et Børnehjem paa Fyn, oprettet af private Folk, som ikke er bundet til denne eller hin Kommune, og som er oprettet af gode og rene Grunde og af Nødsighed til Sagen. Dette Børnehjem er netop bestemt til at optage og optager netop virkelig ogsaa den Slags Børn, hvorom den højtærede Minister og den ærede Ordfører ved Finanslovens første Behandling vare enige om, at de fremtidig maatte have deres rette Plads paa disse smaa Opdragelsesanstalter. Det er saadanne Børn, som enten paa Grund af legemlig Svagthed, ringe Mandsevner eller forkvælet, ødelagt Viljesliv ikke egne sig til Anbringelse i private Plejehjem, og da jeg vel tør gaa ud fra, at det samme gælder de Børnehjem, som have indsendt Andragende til Folketinget, som dem, jeg her har fremdraget, saa vil jeg da ret ønske, at man kunde enes om, som jeg sagde, at yde en midlertidig Bevilling. Thi det er dog sandt, hvad det gamle Ord siger: at medens Græsset grov, dør Hørfemor; og det er sandt, at den, der hjælper straks, hjælper dobbelt. Jeg henstiller altsaa til den ærede Ordfører at oplyse Tinget om,